

Ümitle Gelen Bir Günlük Beylik

– Hüzün Şairi · 07 Ağustos 2013

ÜMİTLE GELEN BİR GÜNLÜK BEYLİK

Eyy hayat

Düştüğüm denizin de

Yılanına sarıldım

Nereden tutsam

Sokuyorsun... Hüzün Şairi: N Y

Bir günlük beylik, hakikaten beylik midir?

Hiç ummadığınız an da ve hiç ummadığınız yerden gelen ümit, yüreğinizi sık boğaz eden tüm sıkıntıları nasıl da unutturuyor. Çocuk gibi atlayıp zıplamak, çılgık atmak istiyorsunuz. En önemlisi ise ne kadar çok şükrediyorsunuz yaratana. Varlığına, verdiklerine ve dar gününüzde size uzattığı eli adına sonsuz minnet besliyorsunuz içinizde. Çünkü: sevildiğinizi bilmek hep iyi hissettirir insanı. Yalnız olmadığınızı bilmek ise yüreğinizi şaha kaldırıp, duygularınıza tavan yaptırır. Unutursunuz incinmiş yanınızı. Unutursunuz çaresizlikten iki büklüm oluşunuzu. Unutursunuz geceler boyu ıssız ıssız ağlayışlarınızı. Unutursunuz dua çiçeklerini sabaha dek, yüreğinizi kanata kanata toplayışınızı.

Hani, bir kez o ümit yüreğinize ekilmiştir ya, gerisi ve gayrısı umurunuzda olmaz artık. Hatta, öyle bir konuma gelirsiniz ki, hayal kurmaya bile başlarsınız. Çaresizlik ve imkansızlıkların kestiği yolunuzun, uzayıp gidişine hayran hayran bakarsınız. Çaresizlik ve imkansızlıkların, kan kusturan, acıtan yanlarını çoktan aklınızın zulasına göndermişsinizdir. Yumruklarınız ve dişleriniz sıkılı halde, sadece düşler ve beklersiniz. Ümit ışığı yanmış, aydınlığın sizi saracağı anı beklemeye koyulursunuz. Nedensiz ama sebebine binaen şükürler sıralanır dilinize. Çektiğiniz acının en koyu yanı çoktan sulanmış, bir nebze rahatlamışsınızdır. Teskere bekler gibi gün saymaya başlarsınız. Bu gün, yarın... Bu gün, yarın... Bu gün, yarın... Her biten gün, siz farkına varmasanızda, ruhunuzu titretmeye başlamıştır çoktan.

İstememiş, sadece beklemişsinizdir. Zira, içinde bulunduğunuz anların bir sınav olduğuna hüküm kılıp, sabra meylettiğinizden, ansızın gelen bu ümit, bir nevi tabi tutulduğunuz sınavın cevap anahtarı gibi olmuştur. Şıklar ve test çözme derdiniz yokken hem de. Hele de öğrendiğiniz en büyük şey ise: "Veren elin, alan elden üstündür." sözünün nedenidir. Zira, içinizde yumak yumak sardığınız ümit tek renk olsa da size öylesine büyük bir dünyanın kapısını açmıştır ki, şaşkın şaşkın izlersiniz. Sızlanmamış, acizlenmemiş ve de bu ümit için dilencilğe soyunmamışsınızdır. Ansızın ve umulmadık bir şekil de kapınızı tıklatmış, tam anlamı ile iç dünyanızı ihya etmiştir. " Kul sıkışmayınca, Hızır yetişmez." dedirtmiştir size. Şükretmiş... Şükretmiş... Hep şükretmişsinizdir.

Durup dururken karşınıza çıkan bu saadet, Rabbin size bir ödülü diye nitelendirmişsinizdir. O kadar kendinizden geçmişsinizdir ki, günlerin geçip gittiğini farketmemişsinizdir. Yaptığınız şükür seanslarından o ümidin bile ufak ufak uzaklaştığını anlamamışsınızdır bile. Bir süre sonra ise kaçamak tavırlar dikkatinizi çekmeye başlamıştır. Gayri ihtiyari ürpermenize sebep olmuştur. Tokat yemiş gibi, sıkıldığınız dişlerin acısını yanağınızda hissetmeye başlamışsınızdır. Peşine düşmeden, sorgulamadan tevekkül ve sabırla suskunluğa gark olmuşsunuzdur. Ruhunuza zincirlediğiniz acılı anlar, zincirinden boşanmış ve karşınıza geçip kurulmuştur çoktan. Islak ve mahçup gözlerle sadce bakarsınız. Elinizden başka bir şey gelmiyordur zaten. Susarsınız... Sadece susar ve yine de sükredersiniz. Zira: tüm bunlar olurken fark ettiğiniz, yine kendi farklılığınızdır. Acının ve yokluğun ne sınanmaya ne de alay eder gibi malzeme yapılamaya meyledilecek bir şey olmadığı bilincindedesinizdir.

Tüm bunlar sizi ne sindirmiş ne de pes ettirmiştir. Sabırla Rabbe duaya durmuş, medet dilemişsinizdir. İkiye bölünmüşlüğünüze çare dilenmişsinizdir. Bir yanınızda, ölümün soğuk nefesi cirit atarken, bir yanınızda yokluk kol geziyordur. Kırıklarınızı tek tek toplar, ilentisiz ve sessizce içinize gömersiniz. Ağlayışlarınızın ıssızlığıyla özlem giderircesine kenetlenip durursunuz. İnsandır der, insanlığına sayarsınız. Susar, yutkunursunuz... Yutkunur susarsınız... Yokuşu kader olan ömrünüzün, Rabbin inayeti ile inişe geçeceğinden ümit var kalmayı dilersiniz. Tüm içinizde tortulaşan hisleri, ağır ağır akıtmaya çalışırsınız şiirlere. Zira: satılık olmadığınızı bildiğiniz kadar, alınacak kadar ucuz olmadığınız da farkındasınızdır.

Ölüm... Sen bile adil değilsin. Gelecek anın bu mu olmalıydı? En yok, en çaresiz oluşum mu cezbetti seni? İkilim... Yine ikilem... Bir kez daha ikilem... İşte tam o an da, umulmadık yerden, umulmadık bir ümit daha ekilir gönül yurdunuza. Aklınızı zorlayan ve çılgınlık yaptırarak kadar güçlü bir sevinç dolar içinize. Aynı şey, nüksetmişti sanki... Başka bir yerden olsa da o ümit yeniden filizlenir gibi olmuştu. Hem de öyle bir noktada ki, tıkanışa ve ölüme ramak kala... Yoğun bakım ünitesi kokan haberlerin manşet olduğu bu günlerde hem de... Lakin, yüreği bu defa, hep temkin telkin ediyordu. Kime inanmalıydı? Yüreğine mi, ümide mi, ümide eken iki insana mı? Kendine sordukları, verdiği cevapların yanında hiç kalırken hem de. Zorunda mıydılar, hayır... Ama, ettikleri ümit ile bana ait olanları da biçmeye hakları yoktu... Ad koymak zordu. Hele dayanak bulmak, en zoruydu. Zira: yapmakla, söylemek arasındaki desen farkı bu olsa gerekti... "Düşmez kalkmaz bir Allah (c.c)" onunlaydı ya... Her şeye rağmen şükrediyordu... Niye mi?

Bir günlük de olsa, gerçeğe dönüşmese de, ümit ekilerek yaşatılan beylik için...

HÜZÜN ŞAIRİ: N Y

Tüm dostlara mutlu, sağlıklı ve huzurlu bayramlar diliyorum. Özellikle, ekilen ümitlere değil, kendi içinizde olan ümitlere iyi bakın ki, ne olursa olsun kökü içinizde kalır en azından.... Saygılarımla.